

Dneska mám narozeniny. Je mi sedmnáct, sladkých *seventeen*. Táta, máma, brácha, nikdo si doma nevzpomněl nebo všichni aspoň předstírali, že si nevzpomněli. A tak jsem taky mlčel. Když se večer z práce vrátila o pár let starší ségra, která dělá zdravotní sestru ve vojenské nemocnici Sil sebeobrany, byl jsem zrovna ve sprše, namydlený od hlavy až k patě. Zahučela na mě do koupelny.

„Tak už sedmnáct, co? Nemáš chuť vyzkoušet, co v tobě je?“

Sestra trpí silnou krátkozrakostí, nosí brýle a přílišně se za ně stydí. Zařekla se, že se nikdy nevdá, a proto se taky nechala zaměstnat ve vojenské nemocnici. K tomu je jí jedno, jestli se jí oči ještě zhorší, čte jednu knihu za druhou jako o život. Fráze, kterou na mě do koupelny houkla, je určitě ukradená z nějaký knížky. Ale aspoň někdo z rodiny si vzpomněl, říkal jsem si, když jsem se dál mydlil. Nepatrně mi to v mojí samotě zvedlo náladu. Jak jsem si tak v hlavě přemítal její zvláštní gratulaci, začalo se z mýdlové pěny najednou zvedat moje přirození, a tak jsem šel dveře koupelny zamknout. Mám rád, když se mi začne zvedat, je to skvělý pocit, jak se ve mně vzedme proud silné energie a proběhne celým tělem. A taky miluju pohled na ztopořené přirození. Posadil jsem se na stoličku, rozetřel si po celém těle mýdlo a začal masturbovat. První masturbace v sedmnácti. Dřív jsem míval obavy, jestli není masturbace škodlivá, ale když jsem si v knihkupectví na stojáka přečetl jednu

sexuologickou příručku, dozvěděl jsem se, že jediný zhoubný efekt, který s sebou onanie nese, jsou možné výčitky svědomí. Dost se mi tehdy ulevilo. Rád se dívám na ztopořený úd, ale penisy dospělých mužů s odhaleným, temně rudým žaludem se mi nelíbí. Ani dětské pindíky, ty jsou jak nezralá zelenina. Mám rád, když je žalud penisu při erekci pěkně přetažen předkožkou jako v měkkém svetru, a dá se jí tak pohodlně masturbovat. Předkožkový maz se v návalu horkosti rozpustí a slouží jako lubrikant. Takový penis mám rád a tak funguje taky ten můj. Při hodině zdravotní výchovy nám školní lékař vykládal, jak se mazu pod předkožkou zbavovat. Všichni se tehdy smáli. Proč asi, všichni přece masturbují, a tak se jim pod předkožkou žádný maz nehromadí. Já jsem na masturbaci známý odborník. Vyvinul jsem dokonce techniku, jak při výstřiku zachytit sperma do předkožky: jednoduše ji na konci prsty uchopíte a zaškrtnete, jako když utahujete igelitový pytlík. Přišel jsem i na jiné věci, například nosím kalhoty, u nichž jsem si v kapse udělal tajný otvor, a můžu krásně masturbovat i během vyučování. Dnes si při honění vybavuju článek, který jsem si přečetl v barevné příloze jednoho ženského časopisu. Jistý muž se v něm zpovídal z toho, jak při svatební noci natrhl manželce poševní stěnu a způsobil jí zánět pobřišnice. Můj ztopořený penis je v nazelenalém stínu koupelny obalen bělostnou vláchnou předkožkou, tyčí se v prostoru, a na paži, která ho laská, jsou patrné bytnější svaly (ano, teprve teď jsem si toho všiml!). Zálibně jsem se na ně zahleděl. Byly pevně napatné jako zbrusu nové gumové třmeny. Jsou to moje

svaly! Schválně prohmatávám svoje vlastní svaly a zkouším, co ve mně je. Projela mnou vlna euforie. Jo! *Seventeen!* Je to tady, usmál jsem se. Jsou sice ještě mladé a možná i trochu dětské, jak tricepsy a bicepsy na pažích, tak stehenní svalstvo na nohou, ale když se jim budu věnovat, zesílí a zpevní. Řeknu si tátovi o posilovací pružinu nebo činky, napadlo mě. Táta je sice lakomec a bude se cukat koupit mi posilovací nářadí, jenže já byl momentálně u vytržení a pod proudem příjemně teplé vody a jemného mýdla jsem byl přesvědčen, že otce dokážu nějak udolat. Do příštího léta budu mít velké svaly, vyvinuté do posledního coulu, dost možná budu na pláži přitahovat pohledy holek a do hlav svých spolužáků zasadím kořeny respektu. Jemně slaná příchuť mořského vánku, horká písečná pláž, na opálené pokožce ulpívá písek, do vzduchu se mísí vůně polonahých těl, mého i mých kamarádů, výkřiky spousty koupajících se lidí... najednou se mi zatočila hlava a já padal do propasti tichého, šťastného osamění. Ááá, áá, áá, přivřel jsem oči a po krátkém zacukání pevně sevřeného penisu jsem ucítil, že mám dlaň plnou semene, které z něj proudem vystříklo. Během chvilky mi došlo, že pravé letní poledne v mém těle pomínulo a davy lidí se v moři mé iluze úplně obyčejně koupou. Na pláž zavítal chlad podzimního odpoledne. Zachvěl jsem se a otevřel oči. Sperma zalétlo až na podlahu vedle vany. V tu ránu to nebylo nic než studená, průhledná, hrudkovitá tekutina. Se mnou neměla už nic společného. Zasažená místa jsem pečlivě opláchl horkou vodou a spláchl do kanálku. Poslední ztuhlé hrudky se dostaly

do mezer mezi prkny a za žádnou cenu nešly vypláchnout. Kdyby se k tomu místu ségra přitiskla holým zadkem, mohla by klidně otěhotnět. Byl by to incest a má zneuctěná sestra by se z toho nejspíš pomátla na rozumu. Mé tělo začalo pomalu vychládat a já cítil, že se už brzy začnu třást zimou. Vlezl jsem do vany s horkou vodou, ale honem se zase rychle s rámusem a cákáním vyhrnul ven. Došlo mi, že kdybych byl v koupelně příliš dlouho, vzbudilo by to matčino podezření. To si pak neodpustí poznámky jako: „Ten náš kluk se do ložiska ve vaně sotva ošplouchnul, to by mě zajímalo, co na té koupelně poslední dobou má.“ Naštvaně otáčím klíčem tak, aby nebylo slyšet ani cvaknutí. Ve chvíli, kdy opouštím koupelnu, se v páře, slabě vonící po spermatu, vznášejí pocit blaženosti, přátelství a solidarity, pojímá mě s neznámými lidmi po celém světě. V předsínce koupelny visí velké zrcadlo. Podívám se na sebe: nahý a skleslý, sám samotinký v nažloutlém světle žárovky. Jak jinak, jsem deprimovaný sedmnáctiletý puberták. Zvadlé přirození v řídce zarostlém podbřišku se scvrklou tmavou předkožkou jako vrásčitou motýlí kuklou visí tupě dolů jako nasáklé, ať už vodou nebo spermatem. Varlata, která se v teplé vodě uvolnila, jsou vyvěšená, jako by chtěla dosáhnout až ke kolenům. Pohled postrádající jakoukoli přitažlivost. V zrcadle také nejsou vidět žádné svaly, jsem doslova kost a kůže. Osvětlení v koupelně muselo být lepší. Byl jsem zdrcen. V totální depresi jsem si oblékl tričko. Z výstřihu se vyvalila a zírala na mě má vlastní tvář. Popošel jsem blíž k zrcadlu a pozorně jsem se na sebe zadíval. Takový protivný obličej.

Asi se nedá říct, že bych byl nepohledný, ale ta moje tvář je prostě protivná. Předně, kůže v obličejí je přílišně oplácaná, jak prasečí tvářička. A to navzdory tomu, že se mi líbí vyzáblé tváře atletů s vypnutou, opálenou pokožkou. Mně se namísto toho hromadí v obličejí maso a tuk. Jako bych byl v obličejí obézní. Navíc mám úzké čelo a hrubé husté vlasy, které obličej ještě více zužují. Tváře mám nafouklé, jen rty jsou malé a červené, skoro ženské. Obočí husté a krátké, roste si, kudy chce, a nedrží žádný tvar. Úzké oči s výrazným bělmem se dívají vyčítavě. Uši s hlavou svírají skoro pravý úhel, boltce jsou masité a neforemně zakulacené. Za svou naducanou tvářičku se stydím a vůbec nejhorší je, když se mám fotit. Zvlášť pokud jde o třídní fotku ve škole. Vždycky na ní vypadám tak depresivně, že bych nejradši umřel. Ale fotograf naštěstí moji tvář pokaždé ještě retušuje a udělá druhý snímek. Při pohledu na tvář v zrcadle přede mnou se mi chtělo brečet. Pomalu se z ní vytrácí barva, snad je to znamení, že člověk denně masturbuje. Svou tvář každému na ulici i ve škole prozrazuju, že v jednom kuse masturbuju. Když se na mě lidi podívají, mají možná hned jasno. A když se někdo podívá na můj nenávidný frňák, řekne si: „Hele, ten si to určitě dělá.“ A pak si to všichni mezi sebou pěkně poví. Stejně věci mi přicházely na mysl i v době, kdy jsem nevěděl, jestli masturbace není zdraví škodlivá. Když se tak nad tím zamyslím, moje situace se od té doby ani trochu nezlepšila. Tím myslím, že kdyby se ostatní měli o mém zlozvyku dozvědět, styděl bych se tak, že bych radši umřel. „Hele ho,“ ukazovali by si na mě, „to je jas-

nej nenapravitelnej onanista, vždyť se podívejte, jak je bledej a jak se divně kouká, jak má kalný oči!“ a možná by po mně i plivli jako po něčem hodně nechutném. Zabil bych je, do jednoho bych je postřílel samopalem, všechny bych je zabil. Zkusil jsem si to říct nahlas: „Zabil bych je, do jednoho bych je postřílel samopalem, všechny bych je zabil, jo, kdybych tak měl samopal!“ vychrlil jsem ze sebe jen šepem. Můj dech zamlžil zrcadlo a zahalil v něm mou tvář, planoucí vztekem, do oparu špinavé mlhy. Plný nevole jsem si pomyslel, jaké by to pro mě bylo vysvobození, kdybych podobným způsobem dokázal svou tvář skrýt před těmi, kdo se mi vysmívají, když mě vidí. Ale takový zázrak se zřejmě nestane, vždycky budu v očích ostatních do naha vysvlečený nenapravitelný onanista, sedmnáctiletý fracek, který si to v jednom kuse dělá. Došlo mi, že poprvé v životě mám tak mizernou náladu zrovna v den svých narozenin, a pomyslel jsem si, že všechny další narozeniny v mém životě budou určitě stejně mizerné nebo ještě horší, o tom není pochyb. Kdybych to jenom dneska nedělal, ozvaly se výčitky svědomí a rozbolela mě hlava. Ze zoufalství jsem si začal pobrukovat *Oh, Carol* a rychle na sebe hodil zbývající svršky. *Ty mě trápíš, až z tebe pláču, ale kdybys mě opustila, určitě bych zemřel, óó, óó, Carol, ty jsi na mne ale krutá!*

Ani u večere nikdo neprohodil nic, co by se nějak týkalo mých narozenin, a ségra taky už nezopakovala to, co na mě předtím přišla houknout do koupelny. Tak nějak jsem z toho vyrozuměl, že neexistují žádná slova, která by na mé sedmnáctiny vhodně vyzněla. Navíc se

u nás doma při jídle nikdy nemluvílo. Můj táta, zástupce ředitele na soukromé střední škole, nemá rád, když se při jídle mluví. Má za to, že se jedná o neodpustitelný poklesek. Cítil jsem po masturbaci únavu, taky mě ukrutně bolela hlava a vůbec jsem měl pěkně zkaženou náladu. Svých sedmnáctin jsem měl až po krk, a tak jsem ani neměl v úmyslu dávat najevo nespokojenost s tím, že večeře proběhla v tichosti. Nakonec jsem sám dospěl k tomu, že moje narozeniny si nezaslouží zvláštní pozornosti, a že je tedy zcela v pořádku, když se ke mně rodina chová stejně jako jindy. Po večeři jsem nějaké narozeniny i posilovací pružinu vypustil z hlavy úplně, seděl jsem u stolu, přežvykoval jsem korejskou nakládanou zeleninu a usrkával k ní čaj. Přece jenom jsem ale možná někde v koutku duše na své sedmnáctiny pořád myslel

Listoval jsem večerními novinami, občas se zadíval na puštěnou televizi, žvýkal jsem zeleninu a zapíjel ji čajem. Jak jsem tak chroustal tu korejskou zeleninu, vybavilo se mi, jak si mě na nižší střední, kterou jsem vychodil na venkově, pořád dokola dobíral jeden vysoký Korejec ze stejné třídy. Říkal mi, že jsem prcek. V televizi se objevil záběr císařského korunního prince a jeho ženy, sdělující své dojmy ze zahraniční návštěvy. Korunní princ se vyhýbavým pohledem díval daleko před sebe a při tom pronesl něco jako: „Vynasnažím se, abych splnil očekávání celého japonského lidu.“ Princezna po jeho boku se společensky usmála a shlížela na nás, celý japonský lid.

„Ty zloději daní, co to plácáš za nesmysly, já od tebe

nic nečekám,“ pronesl jsem znechuceně sám pro sebe. Ségra, která si do té doby četla natažená na zemi vedle televize, se v tu ránu postavila a vyštěkla na mě: „Jakej zloděj daní, co to tady plácáš za nesmysly?“

Lekl jsem se a cítil se trochu provinile, jako bych řekl něco špatného. Otec ale nezaujatě odvrátil tvář na druhou stranu a vyfoukl z plic cigaretový kouř, starší brácha, zaměstnaný u televizní společnosti, byl zabraný do stavby nového modelu letadla a matka, která něco dělala v kuchyni, s vykroucenou hlavou sledovala dění na obrazovce s takovou dychtivostí, až to hraničilo se směšností. Všichni byli k roztržce mezi mnou a sestrou zcela lhostejní, takže jsem se nechal vyprovokovat a postavil se, rozhodnutý vrátit ségře, co si zaslouží.

„Říkal jsem, že korunní princ a ta jeho jsou zloději daní a že my od nich nečekáme nic. A nejedou v tom sami, připočti si k týhle zlodějský bandě i Síly sebeobran, všechno je to jedna sebranka. Tos nevěděla? Pod lampou je největší tma...“

„Císařskou rodinu z toho vynech!“ zasyčela na mě ledovým tónem sestra s přimhouřenýma očima, podivně posazenýma za tlustými brýlemi. „Proč by měly být Síly sebeobran zloději daní? Kdyby neexistovaly, a kdyby u nás nebyla americká armáda, jak by to pak bylo s bezpečností Japonska? A co chudáci druhorozený a další synové z venkovských rodin, kde by asi našli práci, kdyby nebyly Síly sebeobran?“ Byl jsem v koncích. Navštívuji nejpokrokovější střední školu v Tokiu, někdy dokonce pořádáme demonstrace. Když někdo z mých spolužáků začne kritizovat Síly sebeobran, já se jich

vždycky zastávám, právě proto, že ségra pracuje v jejich nemocnici. Ale mám dojem, že bych chtěl být spíš levičák, a jak to tak cítím, inklinuju opravdu jasně doleva. Už jsem se jednou účastnil jejich demonstračního pochodu, a dokonce mě předvolal učitel občanské nauky do sborovny, když jsem přispěl do školního časopisu článkem vybízejícím středoškoláky k účasti na protestech proti americkým základnám. A teď, když přemýšlím, jak ségriny argumenty odrazit, jsem v koncích.

„To se jenom tak říká, jsou to fráze, kterými ti šmejdi z LDS krmí obyčejný lidi,“ zabláfoval jsem a ohrnul nos. „To říkají jenom tupci s prázdnýma hlavama a jasně tím ukazují, jak je snadný sednout na lep zlodějům daní.“

„Tupci s prázdnýma hlavama, no jak myslíš. Tak mi teda, ty chytráku, zkus odpovědět na tohle. Kdyby se z Japonska stáhly všechny zahraniční vojenské síly a rozpustily se i Síly sebeobran, a území Japonska by se tak stalo vojensky neozbrojeným vakuem, mohli bychom – je to jenom příklad – ale: mohli bychom nějak těžit z mezinárodních vztahů, řekněme třeba s Jižní Koreou? Japonský rybářský lodě jsou i za současné situace zadržovány u I Sung-manovy linie. A kdyby nějaký stát vysadil na japonské ostrovy třeba i přřavý vojsko, co bychom jako země bez jakýchkoliv vojenských sil asi dělali?“

„Stačilo by asi požádat OSN, nemyslíš? A když z toho vynecháme Jižní Koreu, je blbost, aby se tady v Japonsku vyloďovala hrstka nějaký cizí armády, vždyť nemáme žádnýho potenciálního nepřítel.“

„OSN není všemohoucí, jak si možná myslíš. A neříkám, že nás napadnou Marťani, ale až na nás zaútočí ně-

jakej stát na týchle zeměkouli, může se stát, že bude mít v OSN svoje zájmy, a nikde není napsáno, že by OSN myslela jen na osud Japonců. A pak, ať už jde o konflikt na Korejském poloostrově nebo o boje někde v zastrčeném koutě Afriky, OSN zasahuje teprve, až když vypukne válka. Kdyby došlo na japonských ostrovech k boji, zemřelo by během prvních dnů nepředstavitelné množství Japonců. A pro mrtvý Japonce už nemá OSN žádný význam. Na Dálném východě je setsakramenstky důležitý, jestli nějaká země má, nebo nemá v Japonsku svoje základny. Kdyby se Američani stáhli, neusilovala by snad levice o zavedení sovětských vojenských základen? Jenom proto, aby zajistila zemi bezpečnost? Já s Američany ze základen přicházím do styku často, mnohem víc než ty. A taky si myslím, že není ideální, že jsou v Japonsku cizí vojáci. Měly by se posílit Síly sebeobran. Současně by se tím předešlo nezaměstnanosti kluků z početnějších venkovských rodin.“

Cítil jsem, že mi nezbývá než co nevidět kapitulovat, kypěl jsem vzteky. Nechtěl jsem prohrát a připustit, že bych neměl pravdu. Sestřiny argumenty nepředstavovaly při našich školních debatách se spolužáky žádný problém, obyčejně jsme je okamžitě smetli ze stolu. Měl bych tedy obstát i doma! Sakra, to jsou ty ženský rozumy! Nikdy mě nenapadlo, že by do této diskuse patřil argument znovuožbrojení.

„A není to náhodou tak, že příčinou jejich nezaměstnanosti je špatná politika současného konzervativního kabinetu? A vláda, která za to může, je pak ještě ke všemu zneužívá k vlastní propagandě!“ rozvášnil jsem se.